

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Εν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα 20.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. Ἀριθ. 1.
Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

ΕΑΝ ΗΜΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.

Παρήλθε καὶ ἡ μόδα τῶν αὐτοκρατόρων, ὅπως θὰ παρέλθῃ καὶ ἡ μόδα τῶν βασιλέων. Καὶ μάλιστα πολὺ παρτάθησαν οἱ ὀχληροὶ αὐτοὶ συρμοί. Τὰ πτωχὰ καπελῖνα τῶν Κυριῶν ἀλλάσσουν κατὰ μῆνα. Αἱ ἐσθῆτες τῶν μακραίνουν, κονταίνουν, συστέλλονται, διαστέλλονται· ἐνίοτε λαμβάνουν ὄψιν ἀνδρικήν· πάλιν ἀπογυναικούνται· προσλαμβάνουν οὐράν· τὴν κόθουν· ἐντείνονται ἐπὶ τῶν γυναικείων μελῶν, ὡς χορδὴ σχοινοβάτου ἢ ὡς σὰρξ εἰκοσιπενταετοῦς σφριγώσης, ἐφ' ἧς διολισθαίνει καὶ ἡ ἰσχυροτέρα θωπεῖα ὡς σταγὼν ὑδραργύρου· ἢ πλαδαροῦνται ὡς ὑδρὰ κρέατα παχυσάρκου Κυρίας· προσλαμβάνουν χίλια accessoires· ταινίας ἐδῶ, κωδωνίσκους ἐκεῖ· ἀρπάγας, κομποστοιχίας· γίνονται ὅ,τι θέλεις ἐν διαστήματι δύο, τριῶν, ἕξ τὸ πολὺ μηνῶν.

Ἄλλ' οἱ Βασιλεῖς; Οἱ Αὐτοκράτορες; Μένουν καρφωμένοι ἐπὶ τῶν θρόνων τῶν υποβάλλοντες ἑαυτοὺς εἰς βλακώδη τυραννίαν, ἐξ ἧς τοὺς ἀπελευθεροῦσι πάλιν οἱ πτωχοὶ λαοί, λαμβάνοντες οἶκτον πρὸς αὐτοὺς καὶ διὰ μιᾶς τρικλοποδιᾶς, ἐπὶ τὸ μαγικώτερον, πᾶρτον κάτω.

Τί ἄνθρωποι! Νὰ ὑπομένουν ὥστε ὀλόκληρον βίον νὰ συνταυτίζον μετὰ μιᾶς διαρκούς, παρατεταμένης, προσωπιδοφορίας. Ἐγὼ, δεσποινίς μου, δὲν μπορῶ μίαν ὥραν νὰ ὑποφέρω προσωπίειον. Αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι μασκαράδες τριάντα ἔτη, πενήντα ἔτη, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα, τρώγοντες, διασκεδάζοντες, περιπατοῦντες, τίς εἶδεν ἂν καὶ κοιμώμενοι δὲν ἀναγκάζονται νὰ κοιμῶνται βασιλικῶς!

Νὰ ἦσαν τοῦλάχιστον θεοσεβεῖς! Νὰ ἐπίστευαν εἰς ἄλλην ζωὴν, εἰς ἄλλον κόσμον! Ὁὐ ἤλπιζαν ὅτι θὰ ξεμασκαρεύοντο ἅμα ἦνοιγεν ὁ Πέτρος. . . . Τί Πέτρος, τί Πέτρος! Κάνεις ἀπ' αὐτοὺς δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὸν

Παράδεισον. Ἄν ὑπάρχῃ παράδεισος, θὰ μεταβῶμεν σὺ, ὦραία μου, κ' ἐγὼ καὶ δὲν θ' ἀφήσωμεν κανένα ἄλλον. Δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐννοῶ εἰς τὸν Παράδεισον νὰ ἦμαι ἡσυχος, νὰ μὴν ἐρχωμαι εἰς πειρασμόν, διότι ἄλλως μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν εἰς τὴν κόλασιν. Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ, ἂν πλὴν ἐμοῦ δὲν ὑπάρχῃ ἐντὸς τοῦ παραδείσου κανεὶς ἄλλος ὁμόφυλός μου. Ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πέτρον. . . τί διάβολο! Δὲν ἐλπίζω νὰ ὑπάρχῃ φόβος. Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶναι χειρότερος τοῦ ἀπεξηραμμένου συνταγματάρχου, εἰς δὲ ἐμπιστεύονται τὸ χαριέστερον πουλὶ τοῦ. . . . Ἀ! δάγκασα τὰ χεῖλη μου διὰ νὰ μὴν τὸ πῶ. Τοὺς ἀγγέλους δὲν τοὺς φοβοῦμαι, διότι ὡς καλὸς χριστιανὸς πρὸ πολλοῦ ἀνέγκων εἰς τὴν κατήχησιν τοῦ Δαμαλά ὅτι οἱ ἄγγελοι δὲν ἔχουσι σάρκα καὶ αἷμα, οὐδὲ διαφορὰν γένους». Τοιοῦτους γελοίους ἀντεραστάς δὲν τοὺς φοβοῦμαι.

Ἐὰν ἡμῖν αὐτοκράτωρ!

Τῆς Ῥωσσίας μάλιστα!

Ἀκούσατε τί θὰ ἡμῖν.

Πόθεν ν' ἀρχίσω;

Ὅταν κατακλίνωμαι ἢ ὅταν ἐξυπνῶ; Αὐτὰ τὰ δύο εἶναι ἐναλλάξ τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὁμέγα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἄλλοι ἀρχίζουν τὸ ἀλφάβητον αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὁμέγα καὶ πάνε πάντ' ἀνάποδα, ἄλλοι ἀπὸ τὸ ἄλφα καὶ αὐτοὶ πορεύονται πάντοτε μετὰ τὸ κατ' εὐθείαν καὶ μέχρι τοῦ τάφου τῶν ἀκόμη.

Ἰδοὺ· πῆτε ὅτι ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἐγὼ, ὁ Αὐτοκράτωρ, σκύπτω τὴν σκουφόλευκον κεφαλὴν μου ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ κυττάζω καλὰ, καλὰ νὰ μὴν εἶναι κανένας μηδενιστὴς κρυμμένος ἀπὸ κάτω. Ἐπειδὴ δὲ ἄλλοτε περιεργαζόμεν καὶ τὰ ἐρμάρια ἀκόμη καὶ τὰ συρτάρια καὶ τοὺς πολυελέους καὶ τὰς λυχνίας καὶ τὰ κομμῶ, καὶ τὰ πλέον μυστηριώδη βάζα, μήπως ἀνακαλύψω τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς ἢ τοῦ ὠτίου μηδενιστοῦ δαίμονος, διέταξα νὰ κάμουν τὰ πάντα γῆν

Μαδιάμ εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ νὰ μὴν ἀφίσουν εἰμὴ μίαν μόνον κλίνην καὶ ἓνα λεπτὸν τάπητα, ἵνα μὴν ὑποπτεύωμαι ὅτι παχὺς τάπης δύναται νὰ κρύψῃ μηδενιστὴν.

Τί βάσανο, ἔ; Σὺ, ἀναγνώστριά μου, μόλις σκέπτεσαι νὰ ῥίψῃς ἐν βλέμμα κάτῳθεν τῆς ῥοδοκλίνης σου, ἵνα μὴ τυχὸν ἔνεκα ἀφαιρέσεως εὐρεθῶ ἐκεῖ κάπου, γράφων ὕλην διὰ τὸ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἐπὶ τέλους ἔπεσα. Διώκω δι' ἐνὸς αὐτοκρατορικοῦ οὐ καζίου ὅλας τὰς μαύρας ἰδέας ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου μου καὶ θέλω, ἀποφασίζω, διατάσσω νὰ κοιμηθῶ. Πλὴν... κρ.... κρ.... ἡ ἀναθεματισμένη καργιόλα — ἡ ὁμοιοκαταληξία τῆς μόνον *μαργιόλα* — τρίζει... Ὡπ! ὦπ! ἐγειρόμαι. Ῥοκιδάνσκη! Πονιάσδσκη! Γρηγορώφ! Φιλοζοφώφ! Γορτσάκωφ! φωνάζω ὅλους τοὺς σωματοφύλακὰς μου, αἵτινες εἰσέρχονται εἰς τὸν κοιτῶνά μου μὲ τὰ ξίφη ἀνεσπασμένα καὶ τὰ ῥεβόλβερ εἰς τὴν ἀριστεράν χεῖρα. Ἐγὼ δ' αὐτοκράτωρ, ὁ παντοδύναμος, γυμνός, γελοῖος, καὶ τρέμων.

— Ἀκούσατε τίποτε, καμμίαν ἔκρηξιν; — Τοῖς λέγω.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε.

— Οὐτ' ἐγώ.

Καὶ κατακλίνομαι.

Ἀκόμη ἐν τρίζιμο, ἀκόμη μίαν φορὰν κάτῳ ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, οἱ σωματοφύλακες μέσα, ἡ αὐτὴ σκηνή, γελοῖος τὸ δεύτερον, γελοῖος τὸ τρίτον... Ἐπὶ τέλους κουράζομαι, ἐντρέπομαι, κολυμβῶ εἰς ἰδρώτα, μὲ καταλαμβάνει ἀντὶ ὕπνου εἰδὸς τι ἀναισθησίας, εἰδὸς ζωϊκοῦ θανάτου καὶ ἡσυχάζω.

*

**

Τὸ πρῶτ'... δὲν μπορῶ νὰ μείνω λεπτὸ μόνος. Νομίζω ὅτι δὲν ἔγινε τὴν νύκτα δυνατόν νὰ γίνῃ τὴν ἡμέραν. Ὑποπτεύομαι τὸν κοιτῶνά μου· μεταβαίνω εἰς ἄλλο δωμάτιον νὰ ἐνδύθῃ· τὸ ὑποπτεύομαι καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ βάζω τὸ πανταλόνι μου· καὶ μεταβαίνω εἰς τὴν ἀντίθετον πτέρυγα νὰ βάλω τὸ γελέκο μου· καταβαίνω ἀκόμη ἐν πάτωμα νὰ βάλω τὴν ῥεδεγκόταν μου καὶ τρέχω ὡς τὸ ὑπερῶν νὰ δέσω τὴν κραβάτα μου· καὶ ἐνίοτε, ἐν κατώκουν ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν στεγῶν, θὰ ἔβλεπαν τὸν αὐτοκράτορά των ἐκεῖ ἐπάνω νὰ νίπτῃται, διότι πᾶσα ἐργασία ἥτις διαρκεῖ λεπτά τινα τῆς ὥρας, μὲ φοβίζει, μὲ καθιστᾷ τρελλόν, νομίζω ὅτι θὰ τὴν διακόψῃ ἡ ἔκρηξις...

*

**

Παίρνω τὸν καφέ μου. Εἶναι γλυκύτατος καὶ ὁμοῦ μοῦ φαίνεται πικρότατος· τὸν παίρνω καθήμενος· νομίζω ὅτι δὲν θὰ προφθῶ νὰ σηκωθῶ ἂν συμβῇ ἡ ἔκρηξις· τὸν παίρνω ὀρθός· νομίζω ὅτι θὰ πετάξω· οἱ πόδες μου τρέμουν, ὁ καφὲς χύνεται καὶ ἔρχονται καὶ μὲ σκουπίζουν καὶ ἐπειδὴ τὸ παθαίνω συχνά, τῆς ἀλλαις μία Κυρία τῆς τιμῆς, ἥτις δὲν ξεύρω πῶς ἔλαβε τόσο θάρρος, μὲ ἠρώτα:

— Μεγαλειότατε, μήπως θέλετε καμμίαν σαλιάρη;

*

**

Νὰ περιπατήσω!

Ποῦ; Ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων; Φοβοῦμαι *μίναν*. Ἐπὶ τῶν ἵπποδρομίων; Ἐκεῖθεν διέρχονται οἱ σωλῆνες τοῦ ἀερίοφωτος. Φοβοῦμαι *μίναν*. Εἰς τὸ δάσος; Φοβοῦμαι πυροβολισμόν. Εἰς τοὺς κήπους μου; Ἐκεῖ δὲν ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν; Διὰ τοῦ σιδηροδρόμου; Ὡ! ἀκούω τ' ὄνομά του καὶ τουρτουρίζω. Οὔτε νεκρὸν νὰ μὴ με βά-

λουν μέσα. Ἐφ' ἀνάξης; Ἐκ τοῦ φόβου των περὶ τῆς ζωῆς μου οἱ δυστυχεῖς ἡνίοχοι τρέχουν ἀπὸ ρυτῆρος καὶ μοῦ κόπτεται ἡ ἀναπνοή. Νὰ παγοδρομήσω; Δὲν εἶμαι ἀσφαλὲς ἐπὶ σιδήρου βαίνων, θὰ εἶμαι ἐπὶ πάγου;

Καὶ ὁμοῦ χθές: ἔτι ἀνεγίνωσκον εἰς τὸ *Μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων* τοῦ Μυσέ:

Un soldat qui va son chemin
Se moque du tonnerre,
Il tient son sabre d' une main
Et de l' autre son verre!

Ἐγὼ καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια κρατῶ τὴν καρδιά μου νὰ μὴ μοῦ φύγῃ.

Ἄν ἦτο δυνατόν ἐναέριος νὰ περιπατῶ;

Εἰς Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶδιδε τὸ Βασίλειόν του δι' ἓνα ἔπνον.

Ἐγὼ δίδω τὴν αὐτοκρατορίαν μου δι' ἓνα ἀσφαλὲς ἀερόστατον, τοῦ ὁποῦ τοῦ μυστικόν ἐγὼ νὰ κατέχω μόνος!

*

**

Θέλετε νὰ μάθητε τὰ κατ' Ἀλέξανδρον καὶ τὸ φαγῆ τους; Ἀφ' οὗτο ἐδοκίμασαν οἱ ἀθεόφοβοι νὰ μὲ ἀνατινάξουν δειπνοῦντα, μὲ τὴν βοῦκαν σ' τὸ στόμα — *tableau* — τίς οἶδε! θὰ ἔμενε μετέωρος ἡ σιαγὼν μου κάπου! — ἄλλο *tableau* — ἐξέλιπε καὶ ἡ μόνη μου ἡδονή — ἡ ἡδονὴ τοῦ δεῖπνου. Ἦκουα ὅτι οἱ Τούρκοι σέβονται τὸ δεῖπνον καὶ ἐνόμιζα ὅτι οἱ μηδενισταὶ δὲν θὰ εἶναι χειρότεροι ἀπὸ Τούρκους! Τώρα; Δὲν τολμῶ νὰ καθίσω εἰς τὸ τραπέζι.

— Τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμον.

— Δὲν θὰ φάγω ἀπόψε.

— Ἡ αὐτοκρατεῖρα σᾶς περιμένει.

— Εἶμαι ἀδιάθετος.

Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν ὅτι ἔχω γεμίσει τῆς τσέπαις μου κρύα φαγητά, κάποτε καὶ ζεστά, φρούτα, γλυκίσματα καὶ ὅπου εὐρεθῶ μοναχός μου, τσιμπῶ κατὶ. Τὰ πανταλόνια μου κατήντησαν... Ἀλλάζω κάθε ὥρα. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πράξω ἄλλως.

Τί νὰ σᾶς εἶπω περὶ τῶν συζυγικῶν μου καθηκόντων; Δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος. Δὲν εἶμαι πλέον ἀνὴρ. Οὔτε δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω πλέον. Ἰσως ἄλλοτε συνεχίσω τὰς σημειώσεις μου.

*

**

Λοιπὸν, μελαγχροινὴ μου; Ἐάν ἦμουν αὐτοκράτωρ, θὰ ἔστελνα κατὰ διαβόλου τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ θὰ ἐγινόμην:

Χαλδαδεῖς.

Ἡ τοῦλάχιστον:

Πρωθυπουργὸς σ' τὴν Ἑλλάδα.

Καλιμπάν.

Εἰς ΔΖΑΝΕΣ.

Ἀφ' οὗτο ὁ μελισταγῆς — τοὺς λόγους μέλι — *Τζάνες*
Λαλεῖ,
Τοὺς λόγους τοὺς μελισταγεῖς καλοῦσι *μελιτζάνες*
Πολλοί.